drev hjemad med den sydgaaende Strøm fra Bankerne omkring Anholt.

Per svarede kort: „Ja saa."

Han var kommen til at tænke paa det Brev, Moderen havde efterladt til ham, og paa Pakken, der rimeligvis indeholdt Faderens Ur. Han vidste ikke, hvorledes han skulde faa Mod til at læse det Brev. Han vilde saa gerne kunne tro, at Moderen dog ikke havde været ganske uforstaaende overfor ham; — men der havde været noget i Eberhards Blik den foregaaende Dag, som i den Henseende ikke varslede godt.

Han rejste sig atter, paany gennemisnet af en pinefuld Uro, saa han ikke kunde holde sig stille.

„De skulde hellere ta' og lægge Dem," sagde nu Styrmanden og gik ham tættere ind paa Livet med Hænderne i Lommerne. „Det er Fanneme for koldt at slibe den her ovendæks."

Den respektløse Tone og Mandens hele Holdning fik Per til at rette sig. Han havde et myndigt Svar paa Læben, da det gik op for ham, at han rimeligvis var mistænkt for at sidde i Selvmordstanker, og at det havde været herom, der før ved Afløsningen var bleven vekslet nogle sagte Ord mellem Styrmændene.

Han spurgte rent ud Manden, om han troede, han vilde springe overbord.

„Naar De selv siger det, saa vil jeg ikke fragaa, at vi har haft en lille Tanke henad den Kant til. Saadan noget hænder jo, og det er vi naturlig helst fri for, begrundet især paa det meget Vrøvl, det gi'er bagefter med Forhør og den Slags. Det er saamænd ikke længer siden end nu i Høsten, at vi havde det Uheld med en Mand, der sprang i Søen for os, netop i det her Farvand."